

Rīgas Metropolijas
Rēzeknes-Aglonas diecēzes
bīskapam **Jānim Bulim**

IESNIEGUMS

par priesteri – mocekļa
Vladislava Litaunieka beatifikācijas procesa uzsākšanu

Godājamo bīskap!

Mēs, Latvijas ticīgās tautas pārstāvji un labas gribas cilvēki, vēršamies pie Jums ar lūgumu **ierosināt beatifikācijas procesu priesterim – moceklim Vladislavam Litauniekam** (dzim. 1909.gada 28.augustā), kurš 1941.gada jūnijā tika nomocīts un mira mocekļa nāvē Daugavpils cietumā.

Priesteris Vladislavs Litaunieks bija ļoti cienīts un mīlēts sava krietnuma dēļ. Īpaši sirsnīgi viņu atceras tā laika bērni. Jaunajai komunistiskajai varai Vladislavs Litaunieks ar savām aktivitātēm un uzticību Kristum, bija kā dadzis acīs, tāpēc čeka bija izraudzījusi viņu par savu upuri. Atmiņās par V. Litaunieku liecināts, ka viņš nenobijās, turpināja priesterisko kalpojumu (mirušo apglabāšanu, Sv. Mišu celebrēšanu, bērnu un jauniešu kristīgo izglītošanu, palīdzības sniegšanu okupācijas varas vajātājiem, ticīgo sanāksmju organizēšanu, sakaru uzturēšanu ar ticīgajiem un citiem priesteriem), lai arī par to viņam draudēja nāves briesmas.

Viņš zināja, kāds liktenis viņu var sagaidīt, taču, neskatoties uz to, neatkāpās no savas kristieša pārliecības un priesteriskā kalpojuma.

Par vienu no galvenajiem priesteri Vladislava Litaunieka apcietināšanas iemesliem tiek uzskatīts viņa sprediķis Krāslavas baznīcā, 1940. gada 4. jūlijā, Krāslavas Svētā Donata svētkos. Pēc aculiecinieku stāstītā - baznīca bijusi cilvēku pārpildīta, cilvēki stāvējuši pat baznīcas laukumā. Priesterim V.Litauniekam bijis uzticēts galvenais svētku sprediķis, kurā viņš teica: „**lai mani sit krustā! Lai mani vajā! Es nekad neatteikšos no savas pārliecības, no savas reliģijas, no savas ticības!**” Viss, ko priesteris teicis, liecināja, ka viņš ir bīstams padomju varai, kura aktīvi vērās pret ticību un ticīgajiem. Cilvēki bija uztraukušies par viņa drosmīgajiem izteicieniem, jo zināja, ar ko tas var beigties. Par šo sprediķi visi runāja, jo uztraucās par viņa tālāko likteni, jo priesteris bija ļoti cienīts un mīlēts. Tas arī bija pēdējais piliens. Lai apcietinātu priesteri, bija vajadzīgs tikai motīvs – „pārkāpums”; tāpēc tika safabricēta „lieta” – priesteris tika apvainots nacionalizētās Indras draudzes mājas nodedzināšanā (kaut visiem bija zināms, ka bolševiki paši to nodedzināja). Un uz šī apvainojuma pamata viņu arī apcietināja.

1941. gada 23. martā priesteris Vladislavs Litaunieks ar vilcienu devās uz Feimaņu draudzi palīdzēt tās prāvestam Kazimiram Strodam novadīt gavēņa rekolekcijas. Priesteris nenojauta, ka jau izbraukšanas brīdī un vēlāk Višķu stacijā vairāki čekas ierēdņi sekoja un uzmanīja viņu, lai vilcienā apcietinātu un iznīcinātu, kā bez vēsts pazudušu. Vilcienā čekisti apcietināja priesteri V. Litaunieku un nākošajā Ārdavas pietātnē

izsēdināja, kur viņus jau gaidīja čekistu mašīna no Daugavpils cietuma. Tomēr vilcienā bija vairāku ticīgo acis, kas pazina prāvestu V. Litaunieku un redzēja, kā pie izsēdināšanas čekisti viņu grūstīja un sita turpat uz trotuāra, bet, iesēdinot mašīnā, vēl spēcīgāki sitieni tika atkārtoti tieši pa priesteru seju.

Veltīgi bija viņa piederīgo un draudzes locekļu mēģinājumi un centieni satikt viņu cietumā. 1941. gada 21. jūnijā Daugavpils cietumā prāvestu Vladislavu Litaunieku notiesāja uz nāvi ar mantas konfiskāciju par „valsts nodevību” un „kontrrevolucionāru” darbību. Apvainojumu kodeksā bija uzskaitīti komunistu pašu sastādītie „pierādījumi” par Balbinovas (Indras) prāvesta mājas nodedzināšanu, kontrrevolucionāriem sprediķiem, darbību jau pieminētajā katoliskās jaunatnes savienībā, sakaru uzturēšanu un piedalīšanos sanāsmē ar citiem ticīgajiem un priesteriem, un vēl līdzīgas, nepamatotas apsūdzības.

Kaut arī nāves soda pārsūdzībai bija paredzētas piecas dienas, priesteris tika nošauts 1941. gada 24. jūnijā. Prāvests **V. Litaunieks pirms nāves sprieduma pasludināšanas un pēc tam līdz nāves soda izpildīšanai tika nežēlīgi mocīts, lai no viņa izspiestu pašrocīgi parakstītu atzīšanos.** Priesteri Vladislavu Litaunieku nogalināja ar šāvienu mugurā. Viņa rokas bija saslēgtas roku dzelžos.

Pēc vāciešu ienākšanas Daugavpilī 1941. gadā, cietuma pagalmā tika atrasts masu kops ar 11 upuriem, **starp tiem bija arī prāvests Vladislavs Litaunieks, pēc aculiecinieku stāstītā, stipri sakropļots.** Sākumā viņš tika apbedīts kapos Daugavpilī, bet pēc tam Višķu draudzes locekļi viņu apglabāja savas baznīcas dārzā.

Kopš priesteru – mocekļa V. Litaunieka nāves ir pagājis 81 gads, taču cilvēki joprojām viņu atceras, aizlūdz un lūdz viņa palīdzību pie viņa kapa Višķos, ir saņemtas vairākas liecības par uzklausītām lūgšanām un palīdzību tieši caur vēršanos pie priesteru V. Litaunieka. Tautā ir dzīvs viņa godināšanas kulta, tiek skaitīta novenna, veidoti radio raidījumi, izveidota viņam veltīta mājas lapa (informācija pieejama vairākās svešvalodās), organizēti svētceļojumi uz viņa atdusas vietu, izdotas divas grāmatas par viņu, ir uzņemta dokumentālā filma par priesteri – mocekli V. Litaunieku un katru gadu tiek sagatavota kāda publikācija, pa Latvijas draudzēm ceļo izstāde par V. Litaunieku (šobrīd atrodas Kolkas draudzē), celebrētas Sv. Mises nodomā par viņa beatifikāciju, ja tāda būtu Dieva griba.

Jau 13 gadus pēc priesteru – mocekļa V. Litaunieka nāves 1954. gadā trimdā viņa brālis priesterībā priesteris Aleksandrs Pekšs aicināja izsākt priesteru – mocekļa V. Litaunieka kanonizācijas procesu! **Mēs vēlamies šim aicinājumam pievienoties un ar savu parakstu apliecinām lūgumu Jums atbilstoši Romas katoļu baznīcas tradīcijām un noteikumiem uzsākt nepieciešamās darbības procesa ierosināšanai! Lūdzam Jūs ierosināt priesteru – mocekļa Vladislava Litaunieka beatifikācijas procesu!**

Pielikumā: lapas ar parakstiem, kopā lapas.

[illegible]
